

MOORDENAAR

Ik heb altijd gedacht dat de dood er anders uit zou zien.

Een beetje zoals in films.

Spectaculair, droevig of juist eng.

Maar jouw dood was eenzaam,
ook al stonden er vier mensen om je heen:

drie toeschouwers en ik.

Jouw moordenaar.

ONE HOUR
BEFORE
THE NIGHT

SOFIA

We rijden met z'n drieën achter elkaar over het smalle fietspad. Het enige licht komt van onze fietslampen, die slingerend over de weg schijnen.

De dreigende woorden op de ansichtkaart hebben de hele week in mijn hoofd gezeten. Een paar keer heb ik op het punt gestaan om Dylan de kaart te laten zien, maar ik kan me gewoon niet voorstellen dat het bericht voor hem bedoeld is. Dylan heeft geen vijanden, op school mag iedereen hem. Er stond geen adres op de kaart, hij is door iemand persoonlijk in de brievenbus gegooid. Wie zegt dat het niet gewoon een flauwe grap is?

‘Heb je er zin in?’

Ik kijk op. Dylan is naast me komen rijden, onze sturen haken bijna in elkaar. Hij draagt een nieuwe spijkerbroek en shirt en zijn ogen stralen. Ik probeer me voor te stellen dat hij vroeger ernstig ziek is geweest, maar het lukt me nauwelijks.

‘Jawel, hoor.’

Dylan glimlacht. ‘Dat klinkt nog niet heel enthousiast.’

Eigenlijk heb ik geen idee wat ik van deze hele fright night moet vinden. Mijn voorstel kwam in een opwelling, omdat ik graag iets samen met Quin en Dylan wilde doen. Nu het bijna zover is, gieren de zenuwen door mijn lijf. Het voelt vervelend dat ik niet meer terug kan. Het is net of de beugels van een achtbaan dichtgaan en de karretjes langzaam omhoog worden getakeld.

‘We zijn er bijna!’ Quin wijst op een bordje dat langs de kant van de weg staat. Fright Night staat er in hanenpoten op.

‘We vallen zowat van de wereld af,’ zegt Dylan.

‘Dat betekent dat we goed zitten.’

Ik weet dat Quin gelijk heeft. Volgens de informatie die we kregen ligt het bos erg afgelegen, ver weg van de bewoonde wereld. Overdag is het een walhalla voor baasjes met loslopende honden, maar ’s nachts is het er uitgestorven.

We naderen een tweetal op de fiets, een jongen en een meisje. Het meisje kijkt achterom en vraagt of we ook voor de fright night komen.

‘Jazeker.’ Quin stuitert op en neer op zijn zadel. De hele weg hierheen heeft hij opgesomd wat hij straks tegen hoopt te komen in het bos. Af en toe keek Dylan even zuchtend achterom en schoten we allebei in de lach. Quin kan vreselijk hyper doen.

Langs de kant van de weg staat iemand met een geel hesje aan en een zaklamp in zijn hand. Hij gebaart dat we moeten afslaan. Bij de ingang van een gebouw staan tientallen fietsenrekken, waar we snel een plekje zoeken. Hier en daar lopen deelnemers rond. Wie van deze mensen zijn aan ons groepje gekoppeld? Straks klikt het niet en dan is vier uur samen doorbrengen echt heel lang...

Ik strijk met mijn vingers langs mijn kralenarmband en probeer rustig te worden. Dit is niet hetzelfde als toen, want deze keer heb ik Dylan en Quin bij me. Ik hoef dit niet alleen te doen.

In de tent voor de inschrijving is het druk. Het stelletje dat net voor ons reed sluit achter ons aan in de rij.

‘Volgens eerdere deelnemers moeten we een contract ondertekenen,’ zegt Quin.

Ik kijk verbaasd op. ‘Wat? Waarom?’

‘We moeten verklaren dat we op onze eigen verantwoorde-

lijkheid meedoen, voor het geval dat er iemand het loodje legt.’

Ik weet dat Quin een grapje maakt, maar toch voel ik me nog nerveuzer worden. Een contract ondertekenen klinkt meteen zo... serieus.

Waar zijn we aan begonnen?

FIVE DAYS
BEFORE THE NIGHT

DYLAN

‘Wat wil je deze vakantie doen?’ Quin ligt op bed met een boek in zijn handen. Hij leest nooit, daar heeft hij het geduld niet voor. Mijn beste vriend moet altijd praten, op school zit hij de helft van de les op de gang omdat hij iedereen van zijn werk houdt.

‘Zwemmen?’

Ik kan niet wachten om in het zwembad te liggen. De zolderkamer van Quin is snikheet, ik heb behoefte aan verkoeling.

Mijn eigen kamer, een verdieping lager, is een stuk minder benauwd, maar die kamer voelt nog steeds niet van mij. Quins ouders hebben vreselijk hun best gedaan om me me hier thuis te laten voelen. Ze hebben een nieuw bed gekocht en de muren geschilderd. Toch slaap ik liever bij Quin. Op het extra matras op de grond kan ik doen alsof ik hier gewoon logeer, net als vroeger.

Maar het is niet meer zoals vroeger. Ik wóón hier, ook al voelt het soms alsof ik de werkkamer van Quins vader heb ingepikt. Door mij moet Johan nu langere dagen maken op kantoor. Toen ik er laatst iets over zei, schoot Quin meteen in de verdediging.

‘Waar heb je het over? Je hoort er gewoon bij, Dylan. Dat was altijd al zo en nu is het officieel.’

Ik weet dat het voor Quin zo voelt, maar toch blijft het voor mij soms voelen alsof ik een indringer ben in dit gezin.

‘Morgen naar het zwembad dan maar?’ Quin kijkt me met een ondeugende blik aan. ‘Sofia wil vast wel mee.’

Bij het horen van haar naam laat ik me achterover op het

matras vallen. Ik speel met de sleutel die aan een koordje om mijn nek hangt.

Het plafond van Quins kamer bestaat uit houten balken. De kieren tussen die balken zijn perfecte plekken voor geheime boodschappen. Vroeger rolde ik briefjes op en verstopte ze ertussen. Het voelt als eeuwen geleden.

‘Au!’

Er schiet een scherpe pijn door mijn neus, precies op de plek tussen mijn ogen. Het boek van Quin ligt naast me op de grond.

‘Wat doe jij nou?’ roep ik uit. ‘Je hebt mijn bril bijna gebroken!’

Quin grijnst. ‘Ik vroeg je wat, maar je zat zeker met je hoofd bij Sofia in bikini?’

Sinds Sofia aan het begin van dit schooljaar nieuw in onze klas kwam, maakt Quin al zulke opmerkingen. De een nog irritanter dan de ander.

‘Niet alles draait om Sofia,’ zeg ik.

‘Maar wel veel.’ Ineens duikt Quin boven op mij. Hij pakt mijn polsen stevig beet en duwt ze in het matras. Zijn gezicht hangt tien centimeter boven dat van mij.

‘Geef toe, je dacht aan haar...’

‘Helemaal niet. Ik dacht aan vroeger.’ Ik probeer me los te wurmen, maar Quin schiet in de lach.

‘Het wordt tijd dat je weer eens gaat trainen, vriend. Je armen zijn slap.’

Ik probeer uit alle macht om Quin van me af te duwen, maar het lukt niet. ‘Ga van me af!’

Quin schudt zijn hoofd. ‘Pas als je eindelijk toegeeft dat je Sofia leuk vindt.’

‘Dan moet je de rest van de vakantie maar boven op me blijven zitten.’

De kamerdeur zwaait open. Ik verwacht Quins moeder te zien, maar in plaats van Hester komt Sofia de kamer binnen. Ze is hier zo vaak dat ze altijd zelf door mag lopen.

Quin rolt meteen van me af en ik kom met een ruk over-eind.

Sofia schiet in de lach. ‘Stoor ik?’

‘Helemaal niet,’ zeg ik snel. ‘Wat kom je doen?’

Sofia ploft naast me op het matras neer en zoals altijd valt het me op dat ze ruikt alsof ze uren buiten heeft doorgebracht: fris en zonnig.

‘Moet je dit zien.’ Sofia vouwt een stuk papier uit. Het is een gedeelte van een reclameposter, de randen zijn gescheurd en er zijn delen van de tekst weggevallen.

Quin grinnikt. ‘Heb je dat soms onderweg van een reclamezuil getrokken?’

Sofia strijkt het papier glad. ‘Precies.’

‘Wat is het?’ vraag ik.

‘Reclame voor een fright night.’

‘Voor wat?’

‘Een kans om nooit meer bang te zijn.’

Ik tast naar de pootjes van mijn bril en duw hem nog wat strakker op mijn neus. *Nooit meer bang*. De woorden van Sofia gonzen door mijn hoofd. Stel je voor dat zoiets zou kunnen. Ik zou eindelijk doorslapen ’s nachts en de nare herinneringen zouden voorgoed verleden tijd zijn.

‘Ik ben nooit bang,’ zegt Quin.

‘Onzin, iedereen is weleens bang.’ Sofia kijkt me aan. Haar groene ogen verwarmen en verlammen me tegelijkertijd. ‘Wat is jouw grootste angst?’